

ut nulli omnino hominum liceat idem monasterium A temere perturbare, aut ejus possessiones auferre vel ablatas retinere, vel injuste, datas, suis usibus vindicare, minuere, vel temerariis vexationibus fatigare, sed omnia integra conserventur eorum, pro quorum sustentatione concessa sunt, usibus omnimodis profutura. Si qua igitur in futurum ecclesiastica sæcularisve persona, hanc nostræ constitutionis paginam sciens, contra eam temere venire tentaverit, secundo tertiove commonita, si non satisfactione congrua emendaverit, potestatis honorisque sui dignitate careat, reamque se divino judicio existere de perpetrata iniquitate cognoscat, et a sacratissimo corpore ac sanguine Dei et Domini Redemptoris nostri Jesu Christi aliena fiat, atque in extremo examine districtæ ultioni subjaceat. Cunctis autem B eidem loco justa servantibus sit pax Domini nostri Jesu Christi, quatenus et hic fructum bonæ actionis percipiant, et apud districtum judicem præmia æternæ pacis inveniant.

Ego Paschalis catholicæ Ecclesiæ episcopus.

Datum apud Clamitiacum per manum Joannis, secretarii Romanæ Ecclesiæ diaconi cardinalis ac bibliothecarii, tertio Kal. Junii, indictione decima quarta, anno Dominicæ Incarnationis 1107.

CCXXI.

Ad Anselmum Cantuariensem episcopum. — Presbyterorum filios ad sacros ordines promovere Anselmo permittit, Richardum abbatem in communionem suam admittere; cætera, ut pro tempore visum erit, dispensare.

(Anno 1107, Maii 30.)

[MANSI, *Concil.*, XX, 1063.]

PASCHALIS episcopus, servus servorum Dei, venerabili fratri ANSELMO Cantuariensi episcopo, salutem et apostolicam benedictionem.

De presbyterorum filiis quid in Romana Ecclesia constitutum sit, fraternitatem tuam nescire non credimus. Cæterum quia in Anglorum regno tanta hujusmodi plenitudo est ut major pene et melior clericorum pars in hac specie censeatur: nos dispensationem hanc sollicitudini tuæ committimus. Eos enim, quos scientia et vita commendat, apud vos ad sacra officia promoveri, pro necessitate temporis et utilitate Ecclesiæ concedimus: ut in posterum constitutionis ecclesiasticæ præjudicium caveatur. De persona quoque Richardi Heliensis abbatis, petentibus filiis nostris, Henrico rege et Willelmo de Warelwast, permittimus ut eam in communionem tuam, præmissa satisfactione, suscipias, et si ad monasterii regimen utilis ejus persona conspicitur, tuæ dispensationi committimus. Cætera etiam quæ in regno illo pro necessitate temporis dispensanda sunt, juxta gentis barbariam, juxta ecclesiæ opportunitates, sapientiæ ac religionis tuæ sollicitudo dispenset.

Data III Kal. Junii.

CCXXII.

Bulla qua jam concessam bulla Nicolai papæ II exemptionem Corbiniacensis cænobii a subjectione Flaviniacensis confirmat.

(Anno 1107, Maii 31.)

[*Gall. Christ.*, IV, Instrum. 85.]

PASCHALIS episcopus, servus servorum Dei, dilecto filio HUGONI abbati et fratribus Corbiniacensis monasterii, salutem et apostolicam benedictionem.

Officii nos hortatur auctoritas pro ecclesiarum statu sollicitos esse, et quæ recte statuta sunt stabilire; ideo dilectionis vestræ petitionem clementer admisimus ut cænobium vestrum a Flaviniacensium monachorum incursibus liberum redderemus. Vidimus siquidem venerabilium fratrum Hugonis et Amati episcoporum definitionem, qui tunc temporis apostolicæ sedis legatione in Galliarum partibus fungebantur, quam super hoc negotio in Exoldunensi concilio peregerunt. Auditis enim utriusque partis allegationibus, visis etiam litteris et munimentis quæ utrinque proferebantur in medium, ex concilii sententia statuerunt ut Flaviniacenses monachi, qui vestrum monasterium in cellam redigere conabantur, omnino deinceps ab hac infestatione desisterent; abbatis etiam Flaviniacensis in manus suas refutatione suscepta, definitionem ipsam subscriptione sua et multorum, qui adfuerant, episcoporum nominibus munierunt. Et nos ergo, sicut et prædecessorem nostrum sanctæ memoriæ Nicolaum papam C statuisse litterarum indicia manifestant, præsentis decreti assertionem hanc Flaviniacensium monachorum querelam prorsus a vestro cænobio removemus et sopitam in perpetuum cessare præcipimus. Porro si Augustodunensis episcopus, ad cujus ordinationem pro parochiali jure locus vester pertinet, aliqua vobis gravamina inferre perstiterit, ad sedem apostolicam recurrendi liberam vobis concedimus facultatem. Si quis autem pertinaciter adversus ista præsumpserit, apostolicæ indignationis ultione plectatur. Vos igitur, filii in Christo dilecti, Dei semper timorem et amorem in vestris cordibus habere satagite, ut quanto a sæcularibus tumultibus liberiores estis, tanto amplius placere Deo totius mentis et animæ virtutibus anbeletis.

D Ego Paschalis catholicæ Ecclesiæ episcopus SS.

Datum apud Lupertiacum per manum Joannis S. Romanæ Ecclesiæ diac. cardin. ac biblioth. II Kal. Junii, ind. xv, Incarnat. Dom. anno 1107, pontificatus autem dom. Paschal. secundi papæ VIII.

CCXXIII.

Ad Hugonem abbatem Cluniacensem. — Cluniacensibus adjudicat cellam Sancti Dionysii de Nongento, adversus Guillelmum abbatem Sancti Petri Carnotensis.

(Anno 1107, Junii 6.)

[MANSI, *Concil.*, XX, 1040.]

PASCHALIS episcopus, servus servorum Dei, venerabili fratri HUGONI Cluniacensi abbati, salutem et apostolicam benedictionem.

CCXXV.

Quæ semel juste rationabiliterque decisa sunt, A propter oblivionis incuriam redivivis sæpe litibus replicantur. Idcirco litteris præsentibus adnotamus qualiter inter vestri cœnobii monachos et S. Petri Carnotensem abbatem Guillelmum, de Sancto Dionysio de Nongento querela cum sua sit replicatione decisa. Idem enim Carnotensis abbas, post domni Urbani papæ decretum, super eadem cella vestros fratres, nobis in Trecensi concilio præsentibus, calumniis impetebat. Ne qua ergo scintilla jurgii remaneret, perspicendum duximus quidquid a parte alterutra proferretur. Ostensæ igitur sunt litteræ quædam a Carnotensi abbate, per quas idem locus Carnotensibus monachis a Retrocco [cor. Joffrido] comite sub quadam fuerat conditione commissus: in quibus nulla temporum adnotatio, nullus vel B episcopi vel clericorum continebatur assensus. Ad hæc easdem litteras falsas habendas Retroccus comes, ipsius Joffridi filius, qui locum illum una cum Beatrice uxore sua vestro cœnobio obtulerat, asserbat: quia et unus testium qui subscripti fuerant, supradicti Joffridi frater adhuc superstes, se omnino interfuisse penitus inficiaretur, et easdem litteras alio tempore in capitulo Carnotensi falsatas fuisse narrabat, falsationis illius testem eum jurejurando in medium proferens. Cæterum Joffridi comitis oblatio vestro cœnobio data, et locum, et tempus, et episcopi et metropolitani consensum, et Theobaldi comitis, ejusque filii Stephani favorem, de ejus feudo idem locus fuerat, manifestius continet. Constitit itaque apud omnes quia domni C Urbani papæ sanctio apostolicæ gravitatis pondere nitebatur plena. Quapropter ratione judicii Carnotensis abbatis querela sopita est, et monasterio vestro supradictæ cellæ in perpetuum statuta possessio. Sane huic nobiscum judicio adfuerunt venerabiles episcopi, Leodegarus Bituricensis, Aldo Placentinus, Girardus Engolismensis, Ildebertus Cenomanensis, et nostræ sanctæ Romanæ Ecclesiæ cardinalis Landulfus, de titulo S. Laurentii, qui dicitur in Lucina. Igitur et nos sanctioni prædecessoris nostri, nostræ quoque sanctionis robur adjicimus, præcipientes, et penitus interdcentes, ne quis ulterius super hoc negotio vestrum Cluniacense cœnobium inquietare præsumat. Qui vero præsumperit, D canonicæ districtiois animadversione multetur.

Ego Paschalis, catholicæ Ecclesiæ episcopus, subscripsi.

Datum Silviniaci per manum Joannis, sanctæ Romanæ Ecclesiæ diaconi, viii Kal. Junii, indict. xv, incarnat. Dominicæ anno 1107, pontificatus autem domni Paschalis II papæ viii.

CCXXIV.

* Hugoni abbati S. Germani Antissiodorensis bullam tribuit.

(Anno 1107, Jun. 9.)

Mentio tantum exstat apud MABILL. *Annal. Bened.*, V, 501.]

Ad Ricardum Narbonensem archiepiscopum. — Narbonensis Ecclesiæ possessiones et jura confirmat.

(Anno 1107, Jul. 13.)

[MANSI, *Concil.*, XX, 1025.]

PASCHALIS episcopus, servus servorum Dei, venerabili fratri RICARDO, primæ sedis Narbonensis antistiti, ejusque successoribus canonicè substituendis in perpetuum.

Charitatis est donum proprium, providere profectibus aliorum. Caritas enim non quærit quæ sua sunt (I Cor. xiii). Unde et Apóstolus: Nunc autem vivimus, si vos statis in Domino (I Thess. iii); et iterum: Quæ est enim spes nostra, aut gaudium, aut corona gloriæ? Nonne vos ante Dominum nostrum Jesum Christum? (I Thess. ii.) Hoc igitur charitatis debito provocamur, et apostolicæ sedis auctoritate compellimur, honorem debitum fratribus exhibere, et sanctæ Romanæ Ecclesiæ dignitatem pro suo cuique modo cæteris Ecclesiis impertiri. Idcirco, venerabilis frater Ricarde Narbonensis archiepiscopi, præsentis decreti pagina tibi tuisque successoribus quidquid parochiarum ad primæ sedis Narbonensis Ecclesiam antiquo jure noscitur pertinere, confirmamus. Porro infra parochias ipsas jure proprietario tam tibi quam tuis successoribus possidenda, regenda et disponenda sancimus, ecclesiam Sancti Pauli cum omnibus pertinentiis suis, oppidum Caput stagni, Salas, Aruscadas, Argens, Fontem jocosum, Auriag, Villam rubeam, Segionum, et cætera prædia, cellas seu possessiones, quæ vel a regibus, vel ab aliis fidelibus viris, ecclesiæ sanctorum martyrum Justi et Pastoris oblatae sunt, tam in Narbonensi comitatu quam in Biterrensi, Redensi, Sustantionensi et Nemausensi. Infra vero urbem Narbonensem, medietatem ipsius comitatus, medietatem telonei, portatici, rasicæ, salinarum et cæterorum reddituum qui a civitatis comite tam de marinis quam de terrenis institoribus exiguntur. In monasteriis vero seu cæteris per Narbonensem Ecclesiam ecclesiis, salva sedis apostolicæ auctoritate, canonicum vobis jus obtinere concedimus. Sane ad vestram metropolim pertinentes episcopales cathedras, videlicet Biterris, Carcassonæ, Tolosæ, Elnæ, Agathes, Lutevæ, Magalonæ, Nemausi, Uzeticæ, tibi tuisque successoribus in perpetuum subjectas, obedientiam debitam servare censemus. Primatum etiam vobis super secundam Narbonensem, id est Aquensis metropolis, sicut a nostris prædecessoribus statutum est, confirmamus: et quidquid ex antiquo jure sæpe dictæ ecclesiæ Narbonensi competit, ratum perpetuo et inconvulsum manere decernimus. Statuimus ergo ut nulli hominum liceat eandem ecclesiam temere perturbare, aut ejus possessiones auferre, vel ablatas retinere, minuere, vel temerariis vexationibus fatigare: sed omnia integra conserventur, eorum pro quorum sustentatione et gubernatione concessa sunt, usibus omnimodis profutura. Si qua igitur in futurum ec-